

[Aksel Larsen.]

i denne Sag herefter vover at kritisere Justitsministeren, maa vi slaa i Hartkorn med disse moralløse Kommuniste!

Dernæst, Foranledningen til, at Ministeren aldeles ikke blev ophidset, men alligevel udsendte sin mærkelige Redegørelse, ja, det var jo den, at der rejstes en Protestkampagne mod Dommen, og denne Protestkampagne var en Haan mod Nævningeinstitutionen. Offentligheden lod, som om det drejede sig om en tiltalende idealistisk indstillet Læge. Der holdtes et Kommunistmøde i Aalborg — i Parentes bemærket, vi havde intet med det at gøre; jeg siger ikke dermed, at vi havde haft noget imod at have med det at gøre, men vi havde intet med det at gøre. Det var besøgt af 4 000—5 000 hysteriske Mennesker, der omtrent trampede hinanden ned af Raseri for at komme til at protestere mod Dommen. Om alt det siger Ministeren, at det er det blanke Vanvid at protestere mod Landets Højesteret, og Landets Højesteret, det er Nævningekendelsen.

Det interesserer mig, at dette er den første Nævningekendelse eller i hvert Fald — lad mig da tage det Forbehold — den første, jeg erindrer, hvor Landets Justitsminister har følt sig foranlediget til at træde op mod offentlig Kritik af Nævningerne og Dommerne. Jeg erindrer en Række Nævningekendelser i andre Svangerskabsager, hvor Kendelsen lød: Ikke Skyldig, og hvor en meget stor Part af Pressen med de Blade som de førende, der nu roser Ministerens politiske Synspunkt i denne Sag, om de end ikke godkender hans juridiske Handling, med den konservative Presse som førende, rasede mod de Nævninger, der havde vovet at frikende de for Svangerskabsafbrydelse anklagede Læger. Der kom ingen Justitsminister og sagde, at det var Vanvid at angribe Nævningeinstitutionen, der var ingen Justitsminister, der stod op paa denne Talerstol, da det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel gav sig til her at tale om Retsvæsenets Forfald, fordi der var faldet en Retskendelse, der gik det ærede Medlems politiske Mening imod. Men nu, da man fra andet Hold kritiserer en Nævningekendelse og en Domskendelse, er det tvingende nødvendigt at betegne denne Kritik som det blanke Vanvid, og saa maa Justitsministeren optræde paa Arenaen — mandigt, som han selv tilføjede heroppe, og det er maaske ogsaa nødvendigt, at Ministeren selv siger det.

Jeg blander mig ikke i, hvorvidt Læge Gundtoft er en idealistisk eller ikke idea-

listisk indstillet Læge. Det imponerer mig ikke, at Amtslægen i Aalborg — nu er det formentlig for sent at appellere Sagen — sender et Brev til Justitsministeren om at faa den appelleret. Hvis Læge Gundtoft i sin Lægevirksomhed er som af Amtslægen skildret, og hvis han i sin Moral og sin Optræden over for sine Patienter, specielt kvindelige, er som af Justitsministeren skildret, saa havde det i høj Grad været Myndighedernes, vel i første Række Amtslægens, Sag paa et langt tidligere Tidspunkt, allerede før Læge Gundtoft kom til Nørresundby, at rejse Sag imod ham for at faa ham frakendt *jus practicandi*.

Det har Myndighederne ikke gjort. Saa er det let for denne Amtslæge at komme nu bagefter og være saa uendelig klog og give Justitsministeren sin Tilslutning. Han skulde være kommet noget før, hvis der var noget Hold i det. Jeg ved ikke, om der er Hold i det — det har heller ingen Interesse for den foreliggende Sag.

Men hvis Offentligheden ud over Landet har ment, at denne Læge Gundtoft maatte være en Mand af særlige og særlig gode Kvalifikationer, ogsaa moralsk set, mon det saa ikke i første Række skyldes den Omstændighed, at han gennem Aarene har været opstillet som Nr. 2 paa Socialdemokratiets Liste i Nørresundby og af den socialdemokratiske Gruppe er valgt til Næstformand i Byraadet i samme By? Jeg tror, dette spiller en Rolle ved Bedømmelsen af Sagen.

Hvis Læge Gundtoft var den sorte Sjel, han nu skildres som, kan det ikke have været nogen Hemmelighed i Nørresundby, mindst af alt en Hemmelighed for Amtslægen og Partifællerne i Byraadet saavel som i Sygekassens Bestyrelse. Disse Mennesker har ikke reageret. Er disse Mennesker lige saa moralløse, lige saa sjællsorte, lige saa umulige, som Læge Gundtoft nu skildres, eller hvordan er det med dem? Hvorom alting er, Ministeren kan henvende sig til sine Partifæller i Nørresundby eller til sit Partis Ledelse, som vel ogsaa skal holde en vis Orden paa Partifællerne ude i Provinsen, navnlig dem i offentlige Tillidshverv, angaaende denne Sympati for Læge Gundtoft, som Ministeren nu beskriver som uberettiget.

Noget helt andet er, at Protestbevægelsen for en stor Del sikkert ikke skyldes personlige Følelser eller Sympati med Læge Gundtoft, men skyldes dette, at Læge Gundtoft overhovedet blev slæbt for Retten og dømt for Svangerskabsafbrydelse. Jeg er overbevist om, at Protestbevægelsen ikke